

Arrest

nr. 92 068 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 augustus 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. DEMAÎTRE en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoeker wordt op 4 augustus 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing.

“Artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde, W. Van Herbruggen, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan prostitutie-aanwerving van meerderjarige of minderjarige, exploitatie van andermans prostitutie, ontucht aanhitsing-minderjarige meer dan 16 jaar-staat van minderjarigheid bekend, feiten waarvoor hij op 12.02.2003 door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaren werd veroordeeld. Aan Slagen en

verwondingen, feit waarvoor hij op 21.11.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel werd veroordeeld ...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“het respect van de verplichtingen die voortvloeien uit de internationale verbintenissen ondertekend en geratificeerd door de Belgische staat, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (artikel 8). Het Europees Hof van de Rechten van de Mens heeft eraan herinnerd, in het arrest MUBILANZELA MAYEKE en KANIKI MITUNGA t. België, uitgesproken op 12 oktober 2006 dat de soevereine bevoegdheid van de staten om de grenzen te controleren, de toegang tot het grondgebied en het verblijf van vreemdelingen moet gebeuren met respect van hun internationale verbintenissen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, met andere woorden, met respect van de fundamentele rechten van vreemdelingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft nog gepreciseerd in het voormeld arrest dat (...). Het artikel 8 van het EVRM Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens preciseert dat deze bepaling, waaraan geen exhaustieve definitie kan worden gegeven met name omvat (...) en dat de garantie geboden door het artikel 8 in hoofdzaak is bestemd tot (...). De Raad van State heeft bovendien reeds de gelegenheid gehad om te bevestigen in een arrest van (...). Het privéleven van verzoeker wordt op ernstige wijze verstoord door het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds gesteld is de verzoeker geboren en getogen in België, nu zijn familie al generaties geleden in België is komen wonen. Verzoeker heeft nooit in Nederland gewoond, heeft er geen verdere familieleden meer en heeft op geen enkele wijze een binding met het Nederlandse grondgebied. De naaste familie van verzoeker woont in Antwerpen en Brugge en verschillende familieleden hebben reeds de Belgische nationaliteit verkregen. Verzoeker spreekt zelfs met de Antwerpse tongval en heeft steeds in België gewerkt. Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen. Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat:

- zij “bij de Wet is voorzien”,

- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en

- dat zij “in een democratische samenleving nodig is”, d w z, (...).

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij “noodzakelijk is in een democratische samenleving”. Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot niet inmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op. Het verwijderen van een vreemdeling die een duurzame relatie heeft opgebouwd met een partner die in België verblijft en die een sociale binding heeft met ons land zou haaks staan op de elementaire humanitaire principes en op artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM beschermt immers het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven. De Raad van State oordeelde in dat opzicht reeds dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM. (Zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280.). De Raad van State kwam in het hieronder geciteerde arrest tot het besluit dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout: (...). Artikel 8 EVRM beschermt niet alleen het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privéleven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten. De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende keren uitgesproken: (...). Een beperking van een fundamenteel grondrecht kan enkel in de gevallen voorzien door artikel 8 §2 van het EVRM: (...). Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit als volgt: (...). Deze vereiste van proportionaliteit legt aan een overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang. (...). Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden. Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de

inmenging zich baseert. (...). Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak. Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefde legitieme doel. De beoordeling van de maatregel moet rekening houden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval. Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij tweemaal werd veroordeeld. Eenmaal werd de verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen, doch deze veroordeling dateert reeds van in 2004! Dit is maar liefst 8 jaar geleden! De tweede veroordeling dateert inderdaad van november 2011, doch deze veroordeling heeft geenszins betrekking op recente feiten, doch feiten dewelke dateren uit het verleden! Bovendien bevindt de verzoekende partij zich op heden in hechtenis, in het kader van de strafuitvoering. De verzoekende partij is actieve stappen aan het ondernemen teneinde aan zijn reclassering te werken, daarbij nauwlettend in het oog gehouden door de Strafvuotvoeringsrechtbank. Het gevaar voor de openbare orde wordt dan ook volledig weerlegd, temeer nu er in het kader van de reclassering een strenge controle op de veroordeelde bestaat, teneinde zijn re-integratie in de maatschappij te bewerkstelligen. Er dient te worden opgemerkt dat er aldus geen sprake kan zijn van enig 'gevaar voor de openbare veiligheid' In onderhavig geval is de dwangmaatregel die verzoeker treft, plots genomen en wordt deze op geen enkele wijze gerechtvaardigd. Zoals blijkt uit de geboorteakte werd de verzoeker in België geboren en heeft hij hier ook steeds geleefd en gewerkt. De verzoeker toont aan de hand van documenten (bijlage 2 en 3) aan dat hij steeds over de nodige documenten heeft beschikt en de nodige formaliteiten heeft vervuld teneinde op legale wijze op het Belgische grondgebied te verblijven. Verzoeker heeft tijdens zijn detentie reeds diverse stappen ondernomen teneinde zijn situatie op heden te regulariseren (bijlage 4), doch er werd hem gemeld dat de detentiesituatie dit onmogelijk maakt. Reeds 4 generaties lang woont de familie van verzoeker in België, reeds diverse familieleden verkregen de Belgische nationaliteit. Deze familieleden wonen in Antwerpen en Brugge en bezoeken de verzoeker wekelijks sinds zijn verblijf in de gevangenis. De verzoeker heeft - door de generaties heen- geen enkele familie meer wonen in Nederland en alle belangen in België. De verzoeker heeft nooit een ander leven dan dat gekend in België, omringd door alle familieleden. In casu valt de relatie die verzoeker onderhoudt met zijn familie aldus duidelijk binnen het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. Het zou onredelijk zijn om van verzoeker te verwachten dat hij zijn leven hier zou achterlaten om in zijn land van herkomst een formaliteit te gaan vervullen. In die omstandigheden is de maatregel niet gerechtvaardigd. De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden zich zorgen hebben gemaakt over het tot stand brengen van een rechtvaardig evenwicht tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van zijn privé-en familiaal leven. Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiend uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM."

2.2. Het bestreden bevel steunt op artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet en meer bepaald, de opeenvolgende veroordelingen van verzoeker wegens feiten die een ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker betwist of weerlegt deze vaststellingen niet. Hij verwijst enkel naar een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt: *"Eenmaal werd de verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen, doch deze veroordeling dateert reeds van in 2004! Dit is maar liefst 8 jaar geleden! De tweede veroordeling dateert inderdaad van november 2011, doch deze veroordeling heeft geenszins betrekking op recente feiten, doch feiten dewelke dateren uit het verleden."*

Aangaande voornoemd betoog verklaart de raadsman ter terechtzitting dat verzoeker minstens drie jaar bij zijn broer in Oostende heeft verbleven. Hieruit blijkt dat verzoeker zich heeft onttrokken aan de strafuitvoering. De periode van acht jaar tussen de strafbare feiten en de veroordeling in november 2011 is derhalve te wijten aan verzoekers eigen handelen.

Artikel 8 van het EVRM beschermt het gezinsleven, maar strekt zich niet uit tot de ruimere sociale kring. Verzoeker laat na aan te tonen in welke mate zijn gezinsleven schade ondervindt door het nemen van de bestreden beslissing. Hij verwijst herhaaldelijk naar het feit dat zijn familie reeds vier generaties in België zou verblijven en sommigen de Belgische nationaliteit hebben, doch concretiseert die bewering niet, noch toont hij aan dat hijzelf daadwerkelijk over een gezinsleven in België beschikt.

Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing bij wet voorzien is en dat die, gelet op de motivering en op de feiten die eraan ten grondslag liggen, noodzakelijk is ter vrijwaring van de openbare orde, de voorkoming van strafbare feiten en de bescherming van de goede zeden.

Met betrekking tot de proportionaliteit van de maatregel, blijkt nergens uit het verzoekschrift in welke mate verzoekers gezinsleven gehinderd wordt. Hij beperkt zich tot het citeren van rechtspraak, doch zulks volstaat niet om aan te tonen dat de maatregel disproportioneel zou zijn.

Verzoeker verwijst naar de "positieve verplichting" die uit artikel 8 van het EVRM kan voortvloeien, doch verduidelijkt nergens wat, wat hem betreft, de elementen zijn die tot deze positieve verplichting kunnen leiden. Verzoeker beperkt zich tot vaagheden en algemene beweringen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zijn familieleden in Antwerpen en Brugge niet vanuit Nederland kan bezoeken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC